

Chương 26

Một Kiếm Vượt Tam Quan

Miêu Lãnh là nơi nhiều sương lam chướng khí, từ xưa đã có lời dặn dò như thế và là nơi ai cũng sợ hãi. Nơi thâm sơn ở đây thường kết tụ một loại khí có từ thời hồng hoang tính chất cực độc, bất luận người hay súc vật chỉ cần nhiễm khí này đến chín phần mười là không thể trị liệu.

Nơi suối Hóa Cốt Tuyền trong Vân Vụ Sơn chính là nơi độc nhất trong dãy Miêu Lãnh. Nếu bị nhiễm nhập vào người lập tức xương cốt đều tan biến, hình hài tan thành nước đến khi chết. Tự nhiên lời đồn đãi cũng có chỗ khoa đại thêm, nhưng ít ra chất độc là có thật hoàn toàn.

Do đó cũng có thể biết Tang Môn Thần Lam Xuân đầy lòng hận thù có ý công bố thẳng thù riêng đòi ám toán các người đến đây để trả hận. Hắn nghe câu nói của Khuyết Hàn Hương nhưng cố giả không nghe, cúi xuống khinh miệt nói với Yến Lăng Vân:

- Tiểu tử họ Yến, nơi thác Đoạn Hồn này là nơi người chôn thân, sao không mau cút xuống núi đi nếu không dám.

Hiển nhiên câu nói ấy hẳn chỉ có ý khích tướng hy vọng địch nhân tức giận đến gần. Yến Lăng Vân cũng đã nhìn thấy kẻ thù, chàng tiếp lời cười nhạt:

- Hừ! Thiếu gia đến đây thử xem cầu tặc người hôm nay có thoát tay ta không?

Đồng thời cất bước tới bên đầm nước chuẩn bị phi thân qua.

Bấy giờ Thiên Thủ Quan Âm Khuyết Hàn Hương vội vàng đến thất sắc gào to:

- Yến ca ca, chớ đừng tiến lên!

Đồng thời nàng chỉ vào mặt Lam Xuân mắng:

- Lam sư ca có nhớ nghiêm lệnh Bách Cổ Viêm Tâm của gia phụ chứ? Hôm nay tiểu muội sẽ vì bản môn thi hành pháp lệnh ấy.

Thói thường, nếu Khuyết Hàn Hương nổi giận, bất luận sư huynh sư đệ gì không ai dám cãi lời nàng nhưng giữa lúc này Tang Môn Thần Lam Xuân thấy không còn sợ nữa, hắn cười hăng hắc:

- Sư muội để lòng tới người ngoài, không tự chính thân lấy gì phục chúng? Mẫn sư đệ bị thảm tử, theo sơn quy bản môn đối với kẻ địch bất cứ thủ đoạn gì cũng thi hành được, ngu huynh có phóng độc xuống Hóa Cốt Tuyền cũng đâu thể gọi là có tội?

Thái độ chống đối của hấn vượt ngoài dự liệu của ma nữ, quả trong các tín điều Miêu Lãnh có ghi đoạn "đối với kẻ địch bất cứ thủ đoạn gì cũng thi hành được". Nàng kinh ngạc nhất thời không biết phải làm sao. Lam Xuân chỉ xuống chân núi:

- Người ta đâu có nghe lời ngăn cản của tiểu muội, tự y tìm cái chết có phải ngu huynh miễn cưỡng đâu nào?

Không cần nghe lời đáp của nàng, hấn phi thân lên đỉnh núi. Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt, đến khi Khuyết Hàn Hương đưa mắt kinh hoàng nhìn rõ, chính Yến Lăng Vân đã lên tới gần đỉnh núi. Ma nữ đa tình rung người nghiêng răng kêu lên:

- Yến ca ca, nếu đã chết, tiểu muội xin cùng chết với ca ca, chờ tiểu muội với.

Nàng định ninh Yến Lăng Vân không có cách nào vượt qua cái thác nước đã bị hóa độc ấy nên quyết liều mạng vì tình, chết theo chàng. Nhưng chợt thấy thân hình Yến Lăng Vân như một đám mây nhẹ, chân không hề chạm đất, trong chớp mắt đã vượt qua thác Đoạn Hồn an toàn không bị dính một chút nước độc vào thân. Cảnh tượng ấy khiến nàng cứ tưởng mình hoa mắt, không dám tin điều trông thấy, nhưng định thần nhìn lại người nàng yêu nhân nhà đã tiến gần trận địa Phi Mâu là cửa ải thứ hai. Một môn hạ Miêu Lãnh nhìn thấy thân pháp kỳ ảo của chàng thi triển tuyệt học Nhiếp Không Đạp Hư chỉ một cái nhún thân đã bay vụt sang bờ thác bên kia lấy làm thán phục, hấn buột miệng:

- Trước mặt Yến thiếu hiệp là Phi Mâu Trận, xin hãy quan sát cẩn thận phương vị, chúng ta bắt đầu đấy!

Đồng thời ma nữ Khuyết Hàn Hương cũng u oán cảnh giác:

- Yến ca ca đây là trận địa Mai Hoa Thung lúc hư lúc thực và có lúc ngấm bắn tên lửa, xin ca ca lưu ý đi về phía tả tam hữu tứ, dùng vũ khí chống đỡ trường mâu tấn công tứ diện may ra thoát hiểm, chớ quên tiểu muội dặn đó nhé!

Yến Lăng Vân đưa mắt quan sát. Trước mắt chàng là một bãi đất trống ba mặt đều bị núi vây bọc trong ấy cắm la liệt những thân cây trúc hoặc gỗ dài ngắn không đều, còn hai bên sườn núi xếp hàng chữ nhất có hơn ba trăm thủ hạ Miêu Lãnh ai nấy đều cầm trường mâu khí lạnh chiếu ra từ những mũi mâu sáng quắc kinh người. Xa xa tận cuối tầm mắt là một đường thạch đạo ngoằn ngoèo dẫn lên tới đỉnh. Trên đỉnh ấy thấp thoáng trong đám tùng, trúc xanh rì lộ ra mấy mái ngói có lẽ là nơi ở của Miêu

Lãnh lão ma danh trấn giang hồ. Bấy giờ chàng nhìn thấy cửa ải Mai Hoa Thung thập phần nguy hiểm ấy tự biết không dễ vượt qua nên có hơi trù trừ nhưng việc đã tới nước này có sợ cũng chẳng ích gì. Tâm ý chàng quyết định vượt hiểm, theo lời cảnh cáo của Khuyết Hàn Hương, chàng rút thanh Thái Âm Thần Kiếm rồi ngưng thần đề khí tung thân phi lên cọc thứ nhất. Phi Mâu Trận của Miêu Lãnh cực lợi hại tuyển chọn toàn là các cao thủ sử dụng trường mâu chiếm tiện nghi địa thế từ cao áp đảo xuống thấp tập trung tấn công địch thủ không cho phép đối phương kịp phòng bị.

Đáng sợ là những cơ quan mai phục ngấm dưới lòng đất, chỗ nào cũng tiềm ẩn hiểm nguy, chỉ cần sai một bước nhỏ không chết tất cũng trọng thương, xưa nay cực hiếm ai có thể thể vượt qua được an toàn.

Yến Lăng Vân vừa tung thân nhập trận chợt nghe hai bên sườn núi liên tiếp có nhiều tiếng rít lên, hàng chục mũi mâu sáng quắc chớp nhoáng phi tới. Sự phối hợp tả hữu phân ra thượng, trung, hạ cùng tấn công rất là chặt chẽ tạo thành hình chữ phẩm (như hình tam giác) vừa chuẩn xác vừa dày đặc, uy lực bao trùm chu vi hơn trượng lợi hại vô tỷ.

Thân hình Yến Lăng Vân lay động liên tục, tả chưởng hữu kiếm đan xéo vào nhau đánh bật trường mâu ra hai bên, đồng thời chân chàng chuyển động liên tiếp qua các đầu cọc không hề bị thương tổn.

Trường mâu càng lúc càng bay tới dày hơn như đom đóm vỡ tổ bay loạn tới người chàng chẳng khác nào rắn bay đầy trời nhe răng bổ xuống. Chợt thấy bốn phương tám hướng tên bắn tới tiếp sức cho trường mâu, khí lạnh che rợp trời, tiếng rít gió không ngừng đủ cướp tinh thần đối phương.

Nhất thời Yến Lăng Vân cũng thâm kinh hoảng, vội vàng múa kiếm bảo vệ toàn thân biến thành một đạo sáng mạo hiểm đột vây xông tới trước. May mắn chiêu thức chàng tinh diệu, thân pháp cực mau nên chân chưa đạp nhằm cơ quan mai phục. Một loạt tiếng choeng bật lên liên tục, các mũi trường mâu bị đánh bật, chàng đã tới trung tâm trận địa. Tình hình xem ra có thể thoát hiểm được rồi. Nhưng không ngờ chính đang lúc ấy khi chàng hơi dừng chân lại để hít một hơi chân khí tiếp tục chuẩn bị vượt qua Mai Hoa Thung chỉ chút các cọc gỗ còn lại, bỗng nhiên hai bên sườn núi tả, hữu nhiều tiếng nổ liên thanh dội tới, khói bay mù mịt cỏ khô chất chung quanh phát hỏa. Nhất là nhờ những cơn gió núi thổi đến, lập tức toàn cốc biến thành một biển lửa nóng rực trời.

Chuyện đột phát ấy vượt ngoài dự liệu của Yến Lăng Vân. Chàng chấn động tinh thần. Bấy giờ chàng chỉ là một thư sinh xuất đạo chưa lâu, dù có là một lão giang hồ

cao thủ đệ nhất bị hãm vào tình thế nguy ngập này, trên đầu thì muôn vạn lưỡi mâu tập kích, dưới chân thì lửa nóng bốc cao cũng chẳng biết làm sao thoát hiểm. Chẳng những thế mà thôi, các cọc gỗ trong trận bị lửa đốt cháy đã dẫn động tới cơ quan, lập tức tên độc bắn tới loạn xạ đan thành một tấm lưới chi chít uy thế có thể nói không gì độc ác hơn được nữa.

Theo lẽ trong tình huống nguy khốn ấy, dù Yến Lăng Vân có bản lĩnh cao tới đâu cũng khó thoát thân. Nhưng sự thực lại không như vậy vì phúc phận của chàng, thanh cổ kiếm Thái Âm Thần Kiếm lại là một vật có tính chất khắc hỏa, ánh xanh biếc của nó vung tới đâu lửa liền bị diệt tiêu tắt hết.

Thêm vào đó trong lúc tinh thần khẩn trương căng thẳng, vô hình trung Tam Âm Lục Dương chân khí bị kích động dâng lên trong người chàng quyền lại thành một tiềm lực tự bảo vệ thân chàng và tự sinh ra phản ứng, phi mâu độc tiễn khó mà xâm phạm tới được.

Chỉ thấy chàng thân hình đột nhiên cất cao nhanh như một ngôi sao băng bắn lên bầu trời rơi thân xuống đường thạch đạo ở mãi tận cuối trận địa. Có lẽ công lực xuất thần nhập hóa như thế, đồ chúng trên Miêu Lãnh chưa hề nhìn thấy bao giờ.

Yến Lăng Vân hạ thân xuống đưa mắt nhìn đã thấy Khuyết Hàn Hương nửa mừng vui, nửa kinh ngạc đứng cách chàng không xa cất tiếng gọi:

- Yến ca ca. Cảm tạ trời đất đã trợ giúp ca ca thoát hiểm!

Xem sắc diện nàng có lẽ nàng đang định chạy tới với chàng nhưng vì vẫn còn thành kiến nên chàng chỉ cười lạnh nhạt:

- Hừ! Bọn ruồi muỗi này có làm gì được ta? Bây giờ ba cửa quan ta đã vượt qua, người còn muốn gì nữa?

Không thèm nhìn ma nữ, chàng bước lên theo đường núi nhưng nàng vẫn lẻo đẻo theo sau. Đến gần đỉnh núi, ma nữ nhìn thấy một lão bà cầm thiết trượng liền chạy tới kêu lớn:

- Mẹ! Yến ca ca đã vượt qua ba cửa ải, mẹ hãy vì con mà bỏ qua việc ngộ sát sư đệ của ca ca nhé!

Hiển nhiên lão bà này chính là Kim Hoa Ma Mẫu. Yến Lăng Vân vẫn giữ lễ độ giang hồ vội cung tay thi lễ:

- Lão tiên bối chắc là nữ chủ ở đây, vãn sinh đến đây theo như ước hẹn nhưng không biết phải làm sao mới gặp được Đông Hải Cát cô nương?

Vì chàng giữ lễ khiêm cung nên lão ma nương cũng chỉ chậm rãi đáp:

- Quả nhiên lão bạn ta nhãn lực không sai, tiểu tử người rất xứng đáng với Hương nhi của ta! Hãy yên tâm, Cát tử tử và Bạch muội muội của người tuy bị ta giữ ở Miêu Lãnh nhưng được đối xử rất tử tế.

Nguyên nhân lão ma nương này bắt hai vị cô nương ấy vì nghe tin năm trước chàng cự tuyệt việc hôn nhân với Khuyết Hàn Hương. Lão ma nương bèn tức giận hạ sơn tìm đến Kim Lăng. Chính ở đây lão gặp Cát Phi Quỳnh và lão bắt nàng. Rồi trên đường về lão lại gặp Bạch Phụng Tiên từ Quát Thương Sơn quay về Kim Lăng, lão ra tay bắt luôn. Lúc ấy lão rất căm giận Yến Lăng Vân nên làm vậy coi như trút giận, đồng thời hy vọng có hai cô nương trong tay buộc Yến Lăng Vân phải tìm đến Miêu Lãnh để tùy lão định đoạt.

Khi Vu Sơn Thiết Lão Lão La Cô Bà và Quỷ Ảnh Lang Quân Công Tôn Minh nghe tin lên Miêu Lãnh cứu hai nàng, lão ma nương cũng dùng lễ tiếp đãi ân cần, đến khi ma nữ Khuyết Hàn Hương trở về nàng lại kết bạn với Cát Phi Quỳnh, nhưng có một điểm duy nhất lão ma nương không chịu chấp nhận ý con gái là chỉ khi nào gặp Yến Lăng Vân lão mới bằng lòng thả Cát Phi Quỳnh. Sau đó Khuyết Hàn Hương âm mưu lén thả Quỷ Ảnh Lang Quân và Bạch Phụng Tiên để rồi xảy ra việc thảm tử của Quỷ Ảnh Lang Quân ở núi Phạn Tĩnh mà lão ma nương chưa hề biết vì bị các đồ đệ Lam Xuân và Mẫn Linh giấu kín. Chính Lam Xuân vu cáo Yến Lăng Vân vô cớ sát hại sư đệ Mẫn Linh nên hôm nay lão ma nương mới sai môn hạ lập ba cửa quan thử thách chàng.

Bây giờ gặp chàng, hình như thành kiến về chàng đã thay đổi, bao nhiêu căm giận biến mất chẳng những thế còn buột miệng khen Miêu Lãnh Khuyết có nhãn lực nhận ra tuấn kiệt là chàng. Khen chàng một câu đầu, lão ma nương lại dọa nạt:

- Chiếu theo sơn quy của ta lẽ ra kẻ nào đả thương môn nhân của lão thân sẽ phải trả bằng cái chết, nhưng hôm nay ta vì Hương nhi tạm tha cho tiểu tử, hãy nhớ ân ấy của ta.

Thái độ khoan hậu ấy có thể nói là lần đầu tiên lão ma nương có được, thế nhưng Yến Lăng Vân vẫn tức giận lớn tiếng:

- Đa tạ mỹ ý của lão tiên bối nhưng văn sinh chỉ cần gặp lệnh đồ Lam Xuân để đền mạng cho Công Tôn đại ca của văn sinh.

Kim Hoa Ma Mẫu nghe lời lấy làm kinh ngạc, vừa lúc Khuyết Hàn Hương xen lời vào:

- Công Tôn lão nhân làm sao? Phụng muội muội hiện tại ở đâu?

Yến Lăng Vân cười gằn:

- Các người ra tay hành sự còn hỏi ta làm chi?

Liền đó trầm giọng hướng Kim Hoa Ma Mẫu:

- Hai tên Lam Xuân và Mẫn Linh trước đây có đến Phạn Tĩnh Sơn mạo nhận vãn sinh âm mưu vu oan giá họa, rồi hạ độc giết Công Tôn đại ca vất thầy ngoài hoang địa. Bạch cô nương may được Tuyết Sơn Nhị Lão cứu thoát khỏi ô nhục, nếu theo sơn quy của lão tiên bối, chúng phải đền tội bằng cách nào?

Câu hỏi ấy của chàng khiến hai mẹ con bàng hoàng nhìn nhau, một lúc sau lão ma nương mới thẳng thốt hỏi:

- Hương nhi, chuyện này có thật không?

Thần sắc lão bà phảng phất như chưa tin hẳn. Khuyết Hàn Hương riêng biết Yến Lăng Vân tuyệt không phải là người hư ngôn hãm hại người khác, nàng quay lại truyền lệnh cho môn hạ đứng sau:

- Mau truyền lệnh của Sơn chủ cho gọi Lam sư ca đến ngay đây và báo cho tất cả biết hôm nay bất luận người nào không được rời núi.

Hạ lệnh rồi nàng quay về mẹ khẩn thiết:

- Theo hài nhi biết, Yến lang không bao giờ nói láo. Chuyện gì không biết, chỉ xét về âm mưu của Lam Xuân sư ca ở Hoa Dương, mới đây lại định phóng độc Hóa Cốt Tuyền và bắn phi hỏa tiễn trong trận Phi Mâu đủ biết tâm địa phản trắc, có thể làm chuyện ám hại Công Tôn lão nhân lắm!

Bất giác lão ma nương cũng hơi gật đầu quay lại Yến Lăng Vân:

- Chỉ cần sự thật là đúng, lão thân quyết không dung tha, huống gì Công Tôn lão nhân cũng là người quen biết cũ của lão thân. Người cứ yên tâm.

Kể ra lời của lão ma nương đủ tình đủ lý nghe rất xuôi tai, vì vậy Yến Lăng Vân không đáp, chờ đợi Lam Xuân đến sẽ nói. Bấy giờ trời đã quá ngọ, cúi nhìn xuống chân núi thấy bọn Thần Cơ Diệu Toán vẫn quần quanh dưới ấy. Thoáng chốc môn nhân trở về bẩm báo Lam Xuân đã tự động hạ sơn, tìm khắp các nơi không gặp. Do đó có thể thấy tên ác đồ đã vì sợ bị trừng phạt nên trốn thoát. Lão ma nương nghe tin tức giận, tức thì trầm giọng ra lệnh:

- Mau truyền lệnh chia đường đuổi bắt hẩn về núi không được để hẩn hoành hành tàn ác.

Rồi quay bảo Khuyết Hàn Hương:

- Hương nhi hãy dẫn Yến ca ca đi gặp Cát cô nương, chút nữa ta sẽ có lệnh tiếp.

Lão bà cúi đầu như có ý chào chàng, thiết trượng điểm nhẹ xuống đất, lập tức thân hình lướt đi như hành vân lưu thủy, chỉ thoáng mắt đã xa quá mấy trượng. Quả là thân thủ hơn người. Đồng thời Khuyết Hàn Hương cũng truyền lệnh cho môn hạ đón bọn Gia Cát Huyền lên núi rồi từ tốn nói với chàng:

- Yển ca ca, Quỳnh tử tử đang ở Hàn Hương Tiểu Trúc đợi ca ca từ lâu, chúng ta hãy tới đó đi.

Nàng vui vẻ bước tới trước dẫn đường cho chàng. Yển Lăng Vân gật đầu bước theo nàng. Tâm trạng hai người bấy giờ cực kỳ phức tạp. Về Thiên Thủ Quan Âm biết chàng vạn dặm đến đây, tuy không phải vì nàng nhưng cũng vui vì được gặp chàng dù biết chàng rất nặng thành kiến nên nửa vui nửa thương cảm. Còn về Yển Lăng Vân vẫn nhất quyết vị ma nữ trước mặt chỉ giả tình giả ý nên lúc nào cũng cẩn thận đề phòng, dù sao chàng cũng sắp được gặp người yêu xa cách lâu ngày. Hai người đi cùng đường nhưng tâm sự chẳng khác gì câu tục ngữ vẫn nói "Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình".

Không biết hữu ý hay vô ý, Khuyết Hàn Hương lại không dẫn Yển Lăng Vân vào cửa trước mà lại vòng quanh cửa sau đi qua một khu rừng mai thơm ngát. Nàng hơi chậm bước quay lại u oán nhìn chàng:

- Yển ca ca chắc đã lâu không gặp Lăng tử tử phải không?

Yển Lăng Vân lạnh nhạt trả lời:

- Gặp thì sao, không gặp thì sao? Có lẽ hai cô nương thân thiết không rời nhau, trước đây đã từng ngầm giúp tên giặc Lam Xuân hành sự ở Phạn Tĩnh Sơn, còn hỏi ta làm chi?

Câu nói ấy chẳng đầu chẳng đuôi khiến Khuyết Hàn Hương hết sức kinh ngạc. Lâu lắm nàng mới hiểu ra ý ngoại ngôn của nó, lập tức quay thân lại nói lớn:

- Ôi! Bất luận ca ca hiểu lầm tiểu muội đến đâu tiểu muội cũng xin cam chịu, mai sau đời còn dài sẽ tự biết lòng người. Nhưng còn Lăng tử tử xuất thân trong danh môn chính phái và đối với ca ca cũng hết dạ chân tình không có chút ác ý, xin ca ca hãy đợi tra xong sự thực chớ có nghe người khinh miệt nàng mà oan uổng!

Lời của nàng chân thiết có gì như u oán và cũng có gì như phần khích nhưng Yển Lăng Vân vẫn không chút động tâm, chàng còn bật cười lạnh lẽo:

- Hừ! Tại hạ bạc phúc, đa tạ hảo ý của các người, chẳng lẽ nàng hỏa thiêu Phạn Tĩnh Sơn để mong giá họa cho tại hạ, tại hạ còn chưa đủ biết nữa sao?

Đang lúc ấy bỗng có tiếng gọi:

- Vân đệ đệ, sao đệ đệ lại cũng đến đây?

Rồi như một con bướm, một giai nhân phi thân ra khỏi rừng mai. Vừa nhìn thấy thân thủ Yến Lăng Vân đã nhận ra đó là người chàng ngày đêm tưởng nhớ Hồng Lăng Nữ Cát Phi Quỳnh. Lập tức chàng phấn hứng chạy tới đón:

- Quỳnh tỷ tỷ, việc này là do tỷ tỷ chứ có phải tiểu đệ tự tìm đến đây làm chi?

Tất nhiên Hồng Lăng Nữ hết sức xúc động nhưng vì nàng niên kỷ có hơn chàng, thế sự từng trải nên không dám quá thân thiết để tránh thương tâm cho Khuyết Hàn Hương. Cát Phi Quỳnh cố nén niềm vui, cười nhạt:

- Việc đời chưa biết đâu là họa phúc, đệ đệ chắc chưa biết. Tỷ tỷ ở đây chẳng những kết giao được một muội muội rất tốt, mà còn học được lắm điều hay. Đến gia sư cũng còn ở đây quên cả về nữa đấy!

Rồi vội nắm lấy hai tay Khuyết Hàn Hương, nàng ân cần:

- Hương muội muội đừng giận nhé, Vân ca ca của muội chỉ là một tên thư sinh ngốc vụng về, tất cả hãy để tỷ tỷ lo cho.

Mấy lời ấy của nàng cũng chẳng biết rõ là chân tâm hay là giả ý và Khuyết Hàn Hương chẳng hiểu xúc động vì đâu níu lấy tay Cát Phi Quỳnh nghẹn ngào:

- Tỷ... tỷ... lòng của tiểu muội... chỉ có... trời mới hiểu... Yến ca ca đối với Lăng tỷ tỷ... như vậy là không nên đâu...

Cát Phi Quỳnh vỗ về:

- Lòng muội muội, tỷ tỷ hiểu lắm. Lăng nữ hiệp quyết không phải là người xấu, tỷ tỷ có thể nói chắc tất cả đều do hiểu lầm nhau thôi, chúng ta về rồi sẽ nói chuyện nhé!

Nàng quay lại Yến Lăng Vân:

- Về thôi, gia sư chính đang đợi đấy, nghe nói công lực của Vân đệ đệ tiến bộ rất nhiều phải không?

Nàng vẫn giữ phong độ một đại tỷ tỷ như cũ, rất lỗi lạc quang minh. Đồng thời Khuyết Hàn Hương cũng dư đủ thông minh, biết người ta trùng phùng sau thời gian dài xa cách tất có nhiều chuyện cần phải nói riêng với nhau, nàng vội ân cần tạm biệt:

- Dưới núi còn có khách viễn phương tìm đến, tiểu muội tạm thời xin phép được ra đón, một chút sẽ xin đến hầu nhị vị.

Liền đó hai vai chuyển động phi thân ra khỏi rừng mai. Rõ ràng là nàng có sẵn định tâm để cho Yến Lăng Vân và Cát Phi Quỳnh được có dịp tâm sự riêng với nhau. Cát Phi Quỳnh rất cảm động vì ý tốt của nàng, than thở với Yến Lăng Vân:

- Vân đệ đệ ơi! Hương muội muội là người dễ yêu lắm, đệ đệ nữ nào nhẫn tâm cự tuyệt nàng?

Chàng không đáp kéo sát Cát Phi Quỳnh vào lòng, hai người ngồi xuống một gốc mai già thối lộ hết niềm thương nỗi nhớ trong thời gian xa cách. Lâu lắm mới dẫn nhau về tới Hàn Hương Tiểu Trúc. Tòa lâu đài này là nơi ở của Thiên Thủ Quan Âm nên mới lấy tên nàng gọi tên lầu. Bấy giờ Thiết Lão Lão La Cô Bà cũng đang tựa cửa đợi mong, vừa thấy ái đồ và Yến Lăng Vân kề vai bước vào, lão bà cười tươi lớn tiếng gọi:

- Đã lâu không gặp Yến tướng công, lão thân biết thế nào rồi tướng công cũng tìm đến đây mà.

Yến Lăng Vân vội vàng thi lễ:

- Văn bối chậm đến làm phiền cho tiền bối chờ đợi. Đa tạ, đa tạ.

La Cô Bà chăm chú nhìn chàng một lúc rồi gật đầu:

- Vừa rồi Khuyết cô nương có đến báo cho lão thân ta biết Yến tướng công vừa vượt qua ba ải, chẳng những thi triển các loại khinh công vô thượng như Bình Bộ Thanh Vân, Lăng Không Hư Bộ, mà còn luyện được truyền công hộ thân có thể chế ngự được các loại binh đao, lão thân tưởng rằng nói chơi, nay xem ra quả nhiên căn cốt tiến bộ quá nhiều. So với năm xưa khác hẳn, đúng là Khuyết cô nương không nói sai, có lẽ trong thời gian ngắn vừa rồi, thiếu hiệp đã gặp không ít kỳ ngộ chẳng?

Nhân lực của lão bà này quả là không tầm thường. Không đợi chàng đáp, Cát Phi Quỳnh bèn thuật lại cho sư phụ quá trình đã qua của Yến Lăng Vân, từ chuyện chàng học được tâm pháp Hoàng Sơn, đến các chuyện học huyền môn của Huyền Âm tổ sư, tuyệt học của Công Tôn Minh, Kỷ Linh, thậm chí cả chuyện chàng miễn cưỡng phải tập bản lãnh ma đạo của Miêu Lãnh v.v... nhất nhất kể lại. La Cô Bà vừa nghe vừa cười ha hả bất tuyệt. Khi nghe xong lão bà buột miệng:

- Có lẽ hoàng thiên có mắt, từ nay mối thù của nghĩa huynh trưởng tất sẽ có hy vọng báo được.

Nhắc tới nghĩa huynh, chàng ảm đạm đáp:

- Bí mật của ba chữ Tiêu Diêu Du, văn bối thề rằng dù có phải đi khắp chân trời góc bể cũng phải tìm ra. Nhưng theo sự hiểu biết gần đây, e rằng ba chữ ấy có liên hệ gì đó với chủ nhân núi này chẳng?

Nhân đó chàng mới kể lại chuyện xảy ra ở Phạn Tĩnh Sơn do bọn Tang Môn Thần Lam Xuân giả mạo viết ba chữ Tiêu Diêu Du bằng máu.

La Cô Bà là người có bản chất nóng như lửa, tai nghe tưởng là đã có bằng cứ xác thực, không cần suy đi nghĩ lại, lão bà phần nộ ngay lập tức, hậm hực bảo:

- Tám phần là do bọn chúng rồi. Được! Để lão thân đi hỏi Kim Hoa Miêu Bà cho ra lẽ!

Dứt lời bà vọt thân ra cửa liền không đợi ý kiến của ai. Không còn cách nào hơn, Cát Phi Quỳnh và Yến Lăng Vân đành theo chân lão bà. Một lúc sau cả ba đến đại sảnh. Bấy giờ hai mẹ con họ Khuyết và các môn hạ đang có mặt đủ, phảng phất dường như mới có chuyện gì vừa phát sinh nên họ bàn luận cách đối phó. Thì ra họ vừa tra xét, chẳng những Lam Xuân trốn thoát khỏi núi mà còn lén lút ăn cắp theo bí kíp võ công của Miêu Lãnh, rõ ràng tên ác đồ này đã có tính toán từ trước, lúc ấy Kim Hoa Ma Mẫu đang nổi trận lôi đình phát lệnh gấp đuổi theo bắt Lam Xuân.

Tình hình ấy càng khiến La Cô Bà sinh nghi đối phương sắp thi hành quỷ kế gì đây, lão bà đang sắp phát nộ bỗng môn nhân chạy vào bẩm báo dưới chân núi đang sinh biến, có một bọn người tìm đến gây chiến, cầm đầu là Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ ở núi Phạn Tĩnh và Huyền Âm Nhị Quỷ là Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên, Quỷ Cốc Tử Ma Giang. Nhị Quỷ vốn có oán thù với Yến Lăng Vân từ lâu, có thể chúng tới đây tìm chàng, chỉ không biết Tôn Vô Kỵ tại sao lại cùng chung bọn với hai tên ma đầu Huyền Âm phái này.

Tin ấy vừa đến, Kim Hoa Ma Mẫu lập tức dẫn đồ chúng xuống núi nghênh tiếp, kể cả sư đồ La Cô Bà và Yến Lăng Vân cũng đi theo.

Lúc ấy dưới núi các đệ tử Miêu Lãnh đang xung đột với quần ma kéo đến có gần hai mươi tên. La Cô Bà gia tăng cước bộ, thân hình như một đám mây đen vừa hạ thân xuống đã nóng nảy quát:

- La Cô Bà ở Vu Sơn có mặt đây, tên nào là Lạc Hồn Nhai lão quỷ rằng cho ta thấy mặt?

Nhị Quỷ vừa nghe ba tiếng La Cô Bà mặt liền biến sắc vì trước đây Vu Sơn và Miêu Lãnh không hề có giao tình, gặp La Cô Bà ở đây quả là bất ngờ, nhất là tính tình của lão bà này xưa nay vốn rất cổ quái danh chấn võ lâm, bất cứ ai cũng có phần e tránh lão bà không ai muốn dính tới phiền não. Quỷ Cốc Tử Ma Giang thấy trạng huống xảy ra đột ngột miễn cưỡng cố cười lớn:

- Thì ra là lão bà tử ngươi cũng có mặt ở đây. Hân hạnh, hân hạnh.

Lão quỷ ấy quay đi chỗ khác lắc đầu tự nói:

- Lão phu đến đây là để tìm Miêu Lãnh Khuyết, chúng ta không có quan hệ gì, hà tất phải làm tổn thương hòa khí?

Hiển nhiên lão không muốn mang thêm oán cừu với Vu Sơn phái, nhưng La Cô Bà đã hoành ngang thiết trượng cười nhạt:

- Hừ! Hòa khí là cái gì? Họ Ma kia, các người có biết Yến tướng công liên hệ với lão thân thế nào không? Tại sao khi ở Kim Lăng các người dám hạ độc thủ với Yến tướng công, các người có biết phạm vào tội gì rồi chứ?

Quỷ Cốc Tử Ma Giang cười gian xảo:

- La Cô Bà tử người nói cho ta nghe, tên họ Yến kia có liên quan gì tới Vu Sơn phái?

La Cô Bà nóng nảy gầm lên:

- Liên quan ra sao các người không cần biết, lão tặc hãy rút binh khí ra mau!

Không đợi đáp lời, lão bà xoay thiết trượng thành một vòng cuốn theo kinh lực hắc quang rít lên một tiếng lướt thân tới xuất chiêu Chỉ Thiên Hoạch Địa đập xuống đầu Ma Giang. Thiết trượng vừa nặng vừa mạnh, chiêu thế rất mau. Ma Giang lập tức rút trong lưng ra hai vòng kim hoàn Tử Mẫu Lạc Hồn Hoàn đã giúp lão thành danh trên giang hồ, song thủ chặn động múa tít hai vòng sắt như hai bánh xe đập ngược lên.

Quả nhiên lão ma đầu này danh bất hư truyền, chiêu thức chẳng những độc hiểm nguy dị mà còn rất lợi hại. Vừa xuất thủ song hoàn đã toát ra một hàn khí lạnh thấu xương. La Cô Bà vừa kinh nghiệm giao chiến chưa hề nhường ai, lập tức thiết trượng chuyển qua chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, trượng đang đập xuống bỗng hoành ngang đồng thời thân hình cuốn tới triển khai Vu Sơn độc môn tuyệt học mười sáu đường Phong Ma Trượng như cuồng phong bạo vũ tấn công liên tiếp.

Nhất thời kinh phong gầm thét vang trời, đất bay cát chạy mù mịt, thêm nữa binh khí của hai bên lại có sở đoản sở trường khác nhau. Thiết trượng sở trường đánh tầm xa, Lạc Hồn Hoàn lại sở trường tấn công gần, cả hai đều vận dụng hết sở trường lúc công lúc thủ hết sức xảo diệu. Hai bên vừa giao chiến đã xuất chiêu hiểm độc như lửa đốt ngang mây khó phân giải thắng bại.

Tất cả những người chung quanh trên núi dưới núi đứng xem trận ác đấu, ai nấy đều im phăng phắc. Trong chớp mắt hai bên đã giao đấu hơn bốn năm mươi hiệp. La Cô Bà vẫn dũng mãnh như con cọp cái điên cuồng, đột nhiên nhìn thấy chiêu thức của Quỷ Cốc Tử Ma Giang biến đổi, song hoàn của lão bỗng như mau hơn phát ra những tiếng lách cách rất quái dị kinh hồn động phách nghe như đâm vào tai. Bấy giờ trượng

pháp đột nhiên cũng tán loạn, thân hình chậm hẳn hơn trước, hiển nhiên là hai vòng vũ khí của đối phương có cái gì bí mật. Có lẽ Tử Mẫu Lạc Hồn Hoàn của lão ma đầu Ma Giang nổi tiếng vì sự bí mật mờ ám này, và trong tình hình như thế ai thắng ai bại không khó gì không biết.

Chính vì vậy Yến Lăng Vân định chỉ đứng ngoài xem trận chiến, lập tức vươn thân rút phẳng Thái Âm Thần Kiếm gầm một tiếng như sấm:

- Ma Giang lão tặc, coi thiếu gia đây!

Thân hình chàng và kiếm hợp làm một uyển chuyển như một luồng bích quang xanh rờn từ trên không giáng xuống. Người chưa chạm đất, chúng đã tùy thế sử xuất chiêu Cơ Ứng Bốc Thực ánh kiếm chói lòa cuốn lấy người Ma Giang.

Uy lực ấy không những giang hồ ít thấy mà còn có người chưa bao giờ dám tưởng tượng, lập tức toàn trường thất kinh. Nhất là lão ma đầu Ma Giang vội vàng rời tấn công La Cô Bà lướt thân tránh chiêu lùi lại. Đồng thời lúc ấy mẹ con họ Khuyết cũng hạ thân xuống chân núi. Kim Hoa Ma Mẫu lớn tiếng gọi chàng:

- Yến thiếu hiệp hãy khoan, tất cả hãy để lão thân đảm nhiệm, ta muốn biết tên nào dám đến Vân Vụ Sơn quấy động?

Tiếp đó lại quát hỏi Quát Thương Sơn Nhị Quỷ, trầm giọng:

- Các người là ai có bao nhiêu đảm lượng dám tới bản môn khiêu chiến. Hừ! Té ra là hai lão quỷ này ư?

Thiết trượng trong tay lão ma nương múa tít tiến lên vài bước quát to:

- Hay lắm, chính lão thân cũng đang muốn tìm các người thanh toán món nợ xúc phạm tới tiểu nữ khi còn ở Lạc Hồn Nhai đây!

Bấy giờ Yến Lăng Vân nể nang Kim Hoa Ma Mẫu là chủ nhân nên chàng lùi thân lại sau hoành kiếm đứng đợi. Vô ý, chàng đứng rất gần sát Thiên Thủ Quan Âm. Khuyết Hàn Hương tại tuy nghe câu quát mắng của thân mẫu nhưng mắt lại liếc cười với chàng như ngầm nói với chàng:

"Trước đây chàng nghi ngờ em cấu kết với Lạc Hồn Nhai hãm hại chàng, hôm nay đã minh bạch rồi chứ?"

Quả nhiên Yến Lăng Vân bây giờ mới biết khi xưa Khuyết Hàn Hương tới Lạc Hồn Điện cứu chàng chính là vì chân tình chứ không có gì xảo trá, bất giác chàng cũng nhìn lại nàng mỉm cười. Khuyết Hàn Hương ngây thơ vì nụ cười ấy của chàng liền chỉ bọn Ma Giang nói với mẫu thân:

- Mẹ! Bọn lão quỷ ấy tính ám toán Yến Lang ở Kim Lăng đấy, hôm nay chúng ta không thể dung tha chúng được.

Mặc cho mọi người chửi mắng, toàn bộ ác tặc chỉ chú ý nhìn thần kiếm trong tay Yến Lăng Vân, rõ ràng chúng chỉ có ý định đoạt thanh thần kiếm ấy. Một lúc, đột nhiên Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên quét cặp mắt gian xảo nhìn Kim Hoa Ma Mẫu và La Cô Bà, lão cười hiểm ác:

- Các người xuất hiện cả đây càng hay. Bất luận ra sao, hôm nay các chân nhân chúng ta cũng phải bắt tiểu tử họ Yến mang về núi bầm thịt bầm xương mới nguôi được hận!

Bấy giờ Tuyệt Thánh Tổ Sư Tôn Vô Kỵ đứng bên đã lâu mới quát:

- Lão phu đến đây là muốn đòi lại cái nợ hỏa thiêu Tuyệt Thánh Quán trên Phạn Tinh Sơn, lão bà nói mau trả nợ lão phu bằng cách nào?

Kim Hoa Ma Mẫu chưa kịp đáp, Yến Lăng Vân đã xông lên vì câu nói ngông cuồng của Lạc Hồn Vũ Sĩ, chàng đảo lộn thần kiếm quát to:

- Bọn cẩu tặc đến đây nạp mạng mau hay đợi đến bao giờ?

Quát Thương Sơn Nhị Quỷ đưa mắt ngăm ra hiệu cho nhau rồi chúng cùng tấn công chàng, bốn chưởng hóa thành muôn ngàn bóng thủ ảnh toát ra khí âm lạnh thấu xương. Quỷ Cốc Tử Ma Giang tấn công chàng phía tả, còn Lạc Hồn Vũ Sĩ định đoạt kiếm của chàng từ bên hữu. Rõ ràng chúng ráp tâm chỉ trong chiêu đầu quyết đoạt thắng lợi, nhất là hai tên lão tặc này đều là ma đầu đệ nhất trên giang hồ, thanh thế vừa lớn, uy lực lại mạnh, không cần nói cũng biết.

Hà hướng khoảng cách hai bên rất gần và đang lúc mẹ con họ Khuyết đang phân tâm đối đáp với Tôn Vô Kỵ không kịp ứng phó. Nhưng điều Nhị Quỷ không tưởng tượng được là Yến Lăng Vân hôm nay khác hẳn với Yến Lăng Vân khi chúng gặp ở Kim Lăng. Vừa nhìn thấy chiêu thế của chúng, lập tức cước bộ chàng thi triển Lục Hợp Tiềm Tung Bộ thân hình chuyển động biến thành một luồng ánh xanh thoát ra khỏi chưởng phong của Quỷ Cốc Tử, quát lên một tiếng, kiếm xuất chiêu Thiên Toàn Địa Chuyển như một cơn rồng cuốn tỏa ra ánh sáng bích lục cả một vùng bức bách Lạc Hồn Vũ Sĩ phải cấp thời co tay về tránh né.

Khuyết Hàn Hương lo sợ chàng không địch lại hai lão ác ma bèn quát một tiếng phi thân vào cuộc. Chớp mắt chúng nhân chỉ thấy hai bên vừa hợp lại đã tách ra, còn chiêu thế giao đấu ra sao không thể thấy rõ. Chỉ có một điều duy nhất khiến mọi người

kinh ngạc là Nhị Quỷ tấn công một tiểu thư sinh mà không chiếm được thế thượng phong. Một môn nhân của Miêu Lãnh hào hứng lớn giọng tán thưởng:

- Chiêu pháp Yấn thiếu hiệp quả ảo diệu, đúng là Nhất Kiếm Lĩnh Nhị Quỷ! Đường đường là hai cao thủ trưởng lão của Lạc Hồn Nhai song chiến với một thiếu niên chẳng là nhục lắm ư?

Câu nói châm chọc ấy khiến Nhị Quỷ vừa hậm hực vừa kinh dị, Yấn Lăng Vân cũng chẳng thừa thế tấn kích, chàng hoành kiếm ngang ngực đứng sừng sững quát Nhị Quỷ:

- Các người còn có bản lĩnh gì hãy thi thố hết! Hôm nay thiếu gia không thể tha các người!

Kỳ thực, công lực của hai ma đầu này không chỉ có thế, vừa rồi sở dĩ ra chiêu thất bại chủ yếu vì chúng còn khinh địch và vì uy lực của thần kiếm quá lớn. Vì vậy lão già gian hoạt Ma Giang bèn cười khặc khặc liếc nhìn Yấn Lăng Vân:

- Tiểu quỷ họ Yấn kia, bất quá người chỉ nhờ có thần kiếm của bản môn hộ thân nên mới chiếm được tiện nghi, như vậy có gì đáng gọi là giỏi? Nếu người dám, chúng ta hãy đấu bằng chân tài thực học. Chỉ cần người tiếp được một trăm chiêu của lão phu, hai huynh đệ ta lập tức sẽ rút lui khỏi Miêu Lãnh, được chăng?

Hiển nhiên đó là kế khích tướng của lão hy vọng sẽ dùng công lực thủ thắng. Chàng cười nhạt:

- Có gì mà không dám, nhưng hôm nay người muốn rút khỏi Miêu Lãnh chỉ sợ không dễ đó thôi!

Lập tức chàng rút kiếm vào vỏ đứng thủ thế chờ đợi. Nhưng Khuyết Hàn Hương can thiệp:

- Yấn ca ca nơi đây tiểu muội là chủ, xin nhường cho tiểu muội được tiếp Nhị Quỷ trước.

Kể ra lời nàng cũng hợp lý. Theo lễ độ giang hồ, chàng không nên chiếm phần trước, chàng đang định đáp lời nàng, hốt nhiên lão Lạc Hồn Vũ Sĩ Bùi Nguyên cướp lời cười hăng hắc với nàng:

- Cái gì là trước với sau, chân nhân ta thành toàn ý muốn của con nha đầu này đây!

Lão nhảy tới liền, chưởng dựng ngang ngực:

- Đến đây, đến đây con nha đầu kia!

Đương nhiên Khuyết Hàn Hương không chịu kém, nàng cất vũ khí vào thân, lưng ong bật một cái bước vào đấu trường, hai lông mày liễu của nàng dựng lên nhìn Lạc Hồn Vũ Sĩ hỏi:

- Lão quỷ họ Ma đòi đánh một trăm chiêu, còn lão muốn bao nhiêu? Có cần cô nương đây nhường mấy chiêu đầu hay không?

Cô nương này khi lâm địch rất chanh chua khác hẳn sự trung hậu của Yến Lăng Vân. Lão Lạc Hồn Vũ Sĩ vốn kiêu ngạo, bị tiểu cô nương khiêu khích lập tức hai mắt lão đảo lộn ngửa mặt cười ha hả như điên như cuồng:

- Con nha đầu còn hôi sữa này giỏi thật, hãy để chân nhân ta nhường người mười chiêu cũng được!

Khuyết Hàn Hương lợi dụng cơ hội ấy phát ra một tiếng quát Nhiếp Hồn Ma Âm:

- Tiếp chiêu!

Đồng thời chỉ pháp nàng vươn ra như kiếm, đột nhiên tuyệt học Lãnh Diệm Xuyên Tâm tấn công luôn hai hướng tả hữu. Lão quỷ Bùi Nguyên lập tức chấn động tâm thần vội vàng hoành công chống cự rồi di hình hoán vị tránh chiêu. Ngờ đâu lão chỉ hơi chậm một chút chỉ pháp nàng đã xuyên thủng thành hai lỗ qua ống tay áo của lão. Nếu lão không có cang khí hộ thân ắt đã bị chỉ xuyên luôn qua cánh tay rồi.

Quỷ Cốc Tử lão quái kịp thời chữa thẹn cho sư đệ:

- Sư đệ đừng sợ con nha đầu ấy. Chúng ta đã nói đấu bằng chân tài thực học, nha đầu lại sử dụng Nhiếp Hồn Ma Âm như vậy là thua ta rồi.

Câu chữa thẹn của lão khá khiên cưỡng, đến độ Lạc Hồn Vũ Sĩ cũng phải đỏ mặt vì ngượng. Quỷ Cốc Tử nhìn Yến Lăng Vân quát to, chắc để che giấu sự ngượng ngùng:

- Tiểu tử! Đến lúc chúng ta động thủ rồi đấy!

Bấy giờ Khuyết Hàn Hương vội chỉ vào mặt lão:

- Lão tặc vô sỉ kia, cô nương muốn biết chân tài thực học của lão tới đâu!

Yến Lăng Vân trầm giọng ngăn nàng lại:

- Chuyện này là của ta, cô nương hãy lui ra.

Chàng điểm chân, thân ảnh vọt liền đến trước mặt Quỷ Cốc Tử lão quái.

- o O o -